

„Pro Sebastiana je naprosto typické, že na poslední chvíli vymyslí nějakou zápletku. Navrhla jsem mu, snad se na mě za to nebudete zlobit, že by si ten životopis mohl napsat sám, ale...“ Pokrčila rameny. „Bojí se, že nebude mít dost času udělat to pořádně. A navíc se vidí jen ze své perspektivy. Zatímco on chce mít svědectví...“ Věta znovu hasne jako sirka.

„Z více různých zdrojů,“ nadhazuje Nicky.

„Přesně tak.“

„Jak na tom je?“

Diana zvonivě pokládá šálek na stůl. „Selhání ledvin vás evidentně nezabije, dokud... vás prostě nezabije. Nepadnete mrtvá k zemi, ale až do poslední chvíle žijete v podstatě stejně jako předtím. Jen trochu víc spíte. Takže ještě pár měsíců. Přibližně.“

Nicky pokyvuje hlavou.

„Ačkoliv už jsem se naučila, že ho nikdy nemám podceňovat,“ dodává Diana a hladí se oběma rukama po holeni. „Krom toho už se na vás moc těší.“

„Ó, určitě ne tolik jako já na něj.“

„Můžete se o to spolu pohádat. Miluje sparing partnery.“

Někde za dveřmi se ozývá zabimbání hodin. Diana se dívá na hodinky. „Jedla jste něco?“

„Za sendvič bych dala všechno na světě,“ přiznává Nicky. „Nebo za smažené vajíčko.“

„A co obojí? Udělám vám *croque madame*.“ Diana to říká s přízvukem rodilé mluvčí. Vstává a uhlazuje si šaty. „Snobský název pro sendvič se šunkou a sýr...“

Vtom do salonu vtrhne vlna. Plní ho, zaplavuje ho. Nicky napůl očekává, že tato zvuková přílivová vlna odnese veškerý nábytek, že v tom hlomozu začnou praskat okna, že se rozhoupe lustr a opadá z něj křišťál.

„Přiveďte mi to dítě!“

4.

Zastavuje se jí srdce.

Ozvěna kape ze stropu, vzdouvá se z podlahy, je temná, plná a hromová.

„To nezní příliš jako umírající muž, vidíte?“ pronáší Diana a Nicky zachycuje, že se červená. Žena, která má svého muže ráda. Nicky vstává, přehazuje si přes rameno kabelku, otírá si ruce do stehy (jaký smysl mají zpocené dlaně?) a následuje hostitelku do prostorného vestibulu, kde Dianiny lodičky klapou o podlahu. Velkolepé schodiště, které se směrem dolů rozšiřuje, vede do patra a tam se štěpí na dvě části. Nicky mlčky stoupá za Dianou k odpočívadlu.

Na zdi mezi dvěma vysokými okny visí obraz. Je to olejomalba, ale tak zřetelná a zdařilá, že vypadá jako fotografie. Nicky se zastavuje před subjekty na obraze.

Na lavičce sedí pár: muž je hubený jako lunt a na sobě má oblek v barvě vybělené kosti, krk mu zdobí kravatová šála a jedno obočí má zdvižené ve vzepjatém oblouku. Usmívající se žena má na sobě kalhoty brusinkové barvy a tmavě modrou polokošili rozepnutou u krku. Vedle muže stojí asi třináctiletá buclatá holčička v bílých letních šatech a drží muže za ruku. Na ženině klíně pak sedí světlollasý chlapeček v košili a kraťasech, jejichž barva odpovídá ženině oděvu. Taky on se usmívá a odhaluje zuby, kterým Nickyin strýc kdysi říkal tamtamy („tam je jeden, tam je druhý“). V ruce drží bílého papírového motýla.

Jednou v noci se mu ztratila manželka se synem, říkal ten taxikář. Na silvestra devětadvadesát. Tehdy Hope a Cole Trappovi, manželka a syn věhlasného autora detektivek, zmizeli ze dvou různých míst v San Francisku... a od té doby je nikdo neviděl.

Tahle slova Nicky znějí v uších jako falešné jevištní hřmění. Jenže ze záhady rodiny Trappových se vyklubala opravdová senzace – jeden časopis dokonce tento incident označil za „nejpodivnější případ literárního zmizení od roku 1926, kdy Agatha Christie strávila jedenáct dní na útěku“. Ještě dnes, po dlouhých dvaceti letech, zaměstnává tato záhada internet, mozky řidičů taxislužby, ba dokonce i Nicky Hunterovou.